

POSTANOWIENIE

Dnia 23 października 2014 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Arkadiusz Lisiecki
Sędziowie:	SSO Grzegorz Ślęzak SSR del. Przemysław Maciejewski (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sąd. Beata Gosławska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 października 2014 roku

sprawy z wniosku P. K.

z udziałem I. K.

o ustalenie kontaktów z małoletnim

na skutek apelacji obu stron

od postanowienia Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 7 lipca 2014 roku, sygn. akt III Nsm 131/13

postanawia:

1. z apelacji wnioskodawcy zmienić zaskarżone postanowienie w punktach pierwszym i drugim w ten sposób, że kontakty będą się odbywały :

a/ - w 1 i 3 sobotę każdego miesiąca od godziny 11 do godziny 18 poza miejscem pobytu dziecka

- w 2 i 4 niedzielę każdego miesiąca od godziny 11 do godziny 18 w miejscu każdorazowego pobytu dziecka z możliwością zabrania dziecka na spacer

- 1 niedzielę każdego miesiąca w miejscu pobytu dziecka od godziny 11 do godziny 15

- każdy 2 dzień świąt Bożego Narodzenia i Wielkanocy od godziny 12 do godziny 18 poza miejscem pobytu dziecka w latach parzystych oraz w pierwszy dzień w/w świąt od godziny 12 do godziny 18 w latach nieparzystych

b/ - po upływie 4 miesięcy od uprawomocnienia się postanowienia - w 1 i 3 sobotę miesiąca od godziny 11 do godziny 18 oraz w 2 i 4 niedzielę miesiąca od godziny 11 do godziny 18 poza miejscem pobytu dziecka, a kontakty w święta Bożego Narodzenia i Wielkanocy jak w podpunkcie „a”

c/ - po upływie 6 miesięcy od uprawomocnienia się postanowienia poza miejscem jego pobytu, w 1 i 3 weekend miesiąca, począwszy od soboty godzina 11 do niedzieli godzina 18, a kontakty w święta Bożego Narodzenia i Wielkanocy jak w podpunkcie „a”;

2. oddalić apelację uczestniczki w całości a wnioskodawcy w pozostałej części;

3. ustalić, że każdy zainteresowany ponosi koszty postępowania odwoławczego związane ze swoim udziałem w sprawie.

(...)

Sygn. akt II Ca 594/14

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 7 lipca 2014 r. Sąd Rejonowy w Radomsku po rozpoznaniu sprawy z wniosku P. K. z udziałem I. K. o ustalenie kontaktów postanowił:

1. ustalić miejsce i czas kontaktów wnioskodawcy P. K. z jego małoletnią córką J. K. (1), ur. (...) w ten sposób, że spotkania będą się odbywały w:

- 1 i 3 sobotę każdego miesiąca od godz. 11.00 do godz. 18.00 poza miejscem pobytu dziecka z możliwością zabrania dziecka na spacer;

- 2 i 4 niedzielę każdego miesiąca od godz. 1.00 do godz. 18.00 w miejscu każdorazowego pobytu dziecka z możliwością zabrania dziecka na spacer;

- 1 niedzielę każdego miesiąca w miejscu pobytu dziecka od godz. 11.00 do godz. 15.00;

-każdy 2 dzień świąt Bożego Narodzenia i Wielkanocy od godz. 12.00 do godz. 18.00 w miejscu pobytu dziecka;

2. oddalić wniosek w pozostałej części;

Podstawę powyższego rozstrzygnięcia stanowiły przytoczone poniżej ustalenia i rozważania Sądu Rejonowego.

Małoletnia J. K. (1) urodzona (...) jest córką P. i I. K..

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. orzekł pomiędzy rodzicami małoletniej J. rozwód. Wykonanie władzy rodzicielskiej nad małoletnią córką stron J. K. (1) powierzył obojgu rodzicom ustalając miejsce pobytu dziecka przy matce I. K.. Sąd Okręgowy nie orzekał o kontaktach P. K. z córką.

Matka małoletniej J. K. (1) ma 40 lat. Z zawodu jest elektromechanikiem. Pracuje w firmie (...) w R.. W opiece nad małoletnią córką I. K. pomaga jej matka.

Małoletnia J. uczęszcza do szkoły. Dziewczynka ma kontakt z ojcem jednakże spotkania są uzależnione od woli matki małoletniej. Zdarzyło się również jednokrotnie, że ojciec nie przybył na umówione spotkanie z córką.

Rodzice małoletniej są skonfliktowani.

Wnioskodawca P. K. ma 37 lat. Z zawodu jest elektromechanikiem. Poza małoletnią powódką nie ma innych dzieci. P. K. mieszka wraz ze swoją matką w domu jednorodzinnym. Matka pozwanego jest emerytką.

Ojciec wnioskodawcy zmarł w 2012 roku. Małoletnia córka stron była na pogrzebie dziadka.

Pozwany pracuje w Poczcie Polskiej na stanowisku listonosza.

Matka utrudnia ojcu kontakty z małoletnią córką. J. K. (1) jest dzieckiem wrażliwym uczuciowo. Konflikty panujące pomiędzy rodzicami miały duży wpływ na postawę małoletniej w stosunku do ojca i jego rodziny. Pomimo orzeczonego rozvodu pomiędzy rodzicami małoletniej nadal występuje brak właściwej komunikacji.

Ojciec i matka są zżyci z córką, jednakże każde z nich próbuje dyskredytować rolę i osobę drugiego z rodziców w oczach małoletniej J..

Małoletnia J. K. (1) jest najsilniej związana z matką, która jest dla małoletniej osobą najbliższą, najważniejszą i zdecydowanie pierwszoplanową, przez którą czuje się kochana i akceptowana.

Ustalenia Sądu Rejonowego w niniejszej sprawie znajdują uzasadnienie we wszystkich przeprowadzonych dowodach, które zostały powołane przy ustalaniu podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, zaś zgromadzony w sprawie materiał dowodowy - jest zdaniem Sądu - wystarczający dla potrzeb rozstrzygnięcia.

Sąd Rejonowy zważył, iż podstawą rozstrzygnięcia jest art. 113 § 1 i § 2 oraz art. 113¹ § 1 Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego.

Zgodnie z powołanym przepisem art. 113 § 1 i § 2 krio - niezależnie od władzy rodzicielskiej rodzice oraz ich dziecko mają prawo i obowiązek utrzymywania ze sobą kontaktów. Kontakty z dzieckiem obejmują w szczególności przebywanie z dzieckiem (odwiedziny, spotkania, zabieranie dziecka poza miejsce jego stałego pobytu) i bezpośrednie porozumiewanie się, utrzymywanie korespondencji, korzystanie z innych środków porozumiewania się na odległość, w tym ze środków komunikacji elektronicznej. Zgodnie z art. 113¹ § 1 krio, jeżeli dziecko przebywa stale u jednego z rodziców, sposób utrzymywania kontaktów z dzieckiem przez drugiego z nich rodzice określają wspólnie, kierując się dobrem dziecka i biorąc pod uwagę jego rozsądne życzenia; w braku porozumienia rozstrzyga Sąd opiekuńczy.

W zasadzie już od pierwszych lat obowiązywania Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego dominuje w orzecznictwie pogląd, zgodnie z którym prawo utrzymywania kontaktów z dzieckiem nie należy do sprawowania władzy rodzicielskiej (uchwała pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z 18.03.1968 r., III CZP 70/66, opubl. OSNCP 1968, z. 5, poz. 77). Teza ta została w późniejszych latach powtórzona między innymi w postanowieniu Sądu Najwyższego z 05.05.2000 r. (II CKN 869/00, opubl. OSNC 2000/11/205), czy w postanowieniu Sądu Najwyższego z 07.11.2000 r. (I CKN 1115/00, opubl. OSNC 2001/3/50).

Aprobując wyrażone w orzecznictwie stanowisko, że „dobro dziecka wymaga zgodnego działania rodziców, także w zakresie widywania się z nim” Sąd podkreśla, że dziecko pozbawione kontaktu osobistego z którymkolwiek z rodziców rozwija się w sposób niepełny, gdyż obca mu jest potrzeba kreowania w sobie wartości istotnych dla tego rodzica. Uniemożliwienie utrzymania właściwego kontaktu osobistego pomiędzy rodzicem a dzieckiem narusza w zasadzie interes małoletniego. Dobru dziecka nie służy też zerwanie osobistej styczności rodziców z dzieckiem, nawet gdy nie wykonują oni władzy rodzicielskiej lub zachodzą podstawy do pozbawienia ich wykonywania tej władzy. Zachowania rodziców małoletniego dziecka z niniejszej sprawy mogą doprowadzić do wniosku sąd, iż należy wszcząć postępowanie opiekuńcze wobec nich z uwagi na zagrożone wysoce dobro dziecka.

Na mocy art. 576 § 2 k.p.c. - zgodnie, z którym Sąd w sprawach dotyczących osoby lub majątku dziecka wysłucha je, jeżeli jego rozwój umysłowy, stan zdrowia i stopień dojrzałości na to pozwala, uwzględniając w miarę możliwości jego rozsądne życzenia. Wysłuchanie odbywa się poza salą posiedzeń sądowych. Sąd odstąpił od wysłuchania małoletniej J. K. (1) uznając za wystarczający do rozstrzygnięcia niniejszej sprawy materiał dowodowy zgromadzony dotychczas w aktach, a przede wszystkim z uwagi na sporządzoną w sprawie - przez biegłego sądowego - opinię.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt rozpoznawanej sprawy stwierdzić należy, że prawo do osobistych kontaktów z dzieckiem przysługuje obojgu rodzicom, jednakże Sąd stoi na stanowisku, że konflikt panujący pomiędzy rodzicami małoletniej J. - nie powinien oddziaływać bezpośrednio na psychikę córki - w szczególności rodzice nie powinni uzewnętrzniać swoich negatywnych emocji - w stosunku do siebie nawzajem - w obecności córki. Z całą

pewnością nie wpływa to na zwiększenie poczucia ciepła, czy bezpieczeństwa małoletniej. Ojciec powinien dążyć do nawiązania silnej więzi emocjonalnej, wzmocnienia uczucia, wyrobienia poczucia bezpieczeństwa - przed ewentualną zmianą środowiska, w którym małoletnia dotychczas przebywa. Ojciec - aby możliwy był przyjazd córki do niego i pozostawanie na noc - powinien czynić wszystko, aby dziewczynka nie bała się wnioskodawcy oraz aby miała zapewnione poczucie bezpieczeństwa. Rodzice - co Sąd już podkreślał - powinni wzajemnie się szanować i nie wypowiadać negatywnych osądów o sobie nawzajem.

Przy rozstrzygnięciu powyższej sprawy Sąd wziął pod uwagę zebrany materiał dowodowy - przede wszystkim opinię biegłego sądowego oraz relacje panujące między rodzicami małoletniej i uznał, że optymalnym rozwiązaniem będzie uregulowanie spotkań małoletniej J. z ojcem w sposób wskazany w sentencji postanowienia. Sąd uznał, iż tak ustalone kontakty - nie będą negatywnie oddziaływać na stan emocjonalny małoletniej i nie będą stanowić dla niej żadnego zagrożenia, a odbywane regularnie spowodują zapewne odbudowanie więzi łączącej ojca z córką i mogą stanowić podstawę do przyszłego, ewentualnego, rozszerzenia tych kontaktów.

Sąd wzięwszy pod uwagę sugestie stron w sprawie, opinie biegłego i możliwości stron przyczyniania się do wykonywania kontaktów oraz mając nadzieję na to, że rodzice wreszcie zrozumieją jak ważne w życiu dziecka są prawidłowe kontakty i relacje z obojgiem rodziców - ustalił kontakty w sposób wskazany w sentencji postanowienia.

Tak ustalone spotkania, zdaniem Sądu, mogą być przez strony realizowane, o ile strony dołożą wysiłku, by zarówno podczas spotkań jak i w życiu codziennym nie koncentrować się na sobie i swoim konflikcie tylko na osobie dziecka.

Mają powyższe na względzie - Sąd oddalił wniosek w pozostałej części.

Kontakty rodziców z dziećmi stanowią nie tylko prawo ale i obowiązek rodziców i należą do „praw rodzicielskich” wskazanych w art. 48 ust. 2 Konstytucji RP. Utrzymywanie kontaktów z dzieckiem ujmuje także prawo i obowiązek dziecka. Odpowiada to uregulowaniu zawartemu w art. 9 ust. 3 Konwencji o prawach dziecka stanowiącym, że dziecko ma prawo do utrzymywania regularnych stosunków osobistych i bezpośrednich kontaktów z obojgiem rodziców, z wyjątkiem przypadków gdy jest to sprzeczne z najlepiej pojętym interesem dziecka. Z art. 113 § 1 krio w wynika bezpośrednio, że w odniesieniu do dziecka utrzymywanie kontaktów powinno być nie tylko jego prawem, ale i obowiązkiem.

Sąd ma na uwadze przepis art. 113¹ § 1 krio, zgodnie z którym jeżeli dziecko przebywa stale u jednego z rodziców, sposób utrzymywania kontaktów z dzieckiem przez drugiego z nich rodzice określają wspólnie, kierując się dobrem dziecka i biorąc pod uwagę jego rozsądne życzenia; w braku porozumienia rozstrzyga Sąd opiekuńczy. Mając na uwadze treść powołanego przepisu, który wyraźnie wskazuje na współdziałanie rodziców przy ustalaniu kontaktów z małoletnim dzieckiem, Sąd podkreśla, iż są możliwe odstępstwa od uregulowań wskazanych w postanowieniu Sądu Rejonowego Radomsku z dnia 07 lipca 2014 r. w sprawie III Nsm 131/13 (w zakresie kontaktów córki z ojcem) jeżeli tylko rodzice, kierując się dobrem dziecka i biorąc pod uwagę jego rozsądne życzenia, dojdą do wspólnego wniosku, że takie odstępstwo będzie wskazane dla dobra małoletniej J.. W związku z tym ojciec - za zgodą matki - może próbować dodatkowo na przykład nawiązać kontakt listowny, czy telefoniczny z córką. Ponadto Sąd zważył, iż w sprawie o ustalenie kontaktów z dzieckiem konieczne jest na tyle precyzyjne określenie sposobu kontaktów, aby możliwe było ich wyegzekwowanie.

Sąd orzekł o kosztach na mocy art. 108 § 1 k.p.c. i 520 § 1 k.p.c. W postępowaniu nieprocesowym nie ma „pojedyńku” dwóch przeciwstawnych stron, dlatego też nie można mówić o przegrywającym, który powinien zwrócić koszty postępowania wygrywającemu. Przeciwnie, z treści całego art. 520 k.p.c. wynika, że ustawodawca zakłada, iż w zasadzie uczestnicy postępowania są w tym samym stopniu zainteresowani jego wynikiem, a orzeczenie sądu udziela ochrony prawnej każdemu z nich. Dlatego ten, kto poniósł koszty sądowe, nie uzyska zwrotu wydanych kwot od innego uczestnika, lecz także nie jest obowiązany do zwracania kosztów poniesionych przez innego uczestnika. W związku z tym, że zarówno uczestniczka jak i wnioskodawca pracują Sąd zasądził od każdego z nich kwoty po 434,04 złotych za wydaną opinię oraz koszty mediacji.

Ponieważ każda ze stron korzystała z pomocy profesjonalnego pełnomocnika Sąd wzajemnie zniósł koszty zastępstwa adwokackiego między stronami.

Apelacje od powyższego postanowienia wniosły obie strony.

Uczestniczka I. K. zaskarżyła opisane wyżej postanowienie w części, tj. w punkcie 1 w zakresie w jakim Sąd ustalił częstotliwość kontaktów ojca z córką w pierwszą i trzecią sobotę miesiąca, w zakresie w jakim Sąd ustalił kontakty ojca z córką poza miejscem pobytu dziecka, w zakresie w jakim Sąd ustalił kontakty ojca z córką w 1 niedzielę każdego miesiąca.

Zaskarżonemu postanowieniu zarzuciła:

- naruszenie prawa materialnego tj. art. 113² krio przez błędną jego wykładnię prowadzącą do przyjęcia, że dobro małoletniej J. K. (1) wymaga, by kontakty ojca z córką w każdą pierwszą i trzecią sobotę miesiąca odbywały się poza miejscem zamieszkania dziecka, w każdą 2 i 4 niedzielę miesiąca odbywały się w godzinach od 11.00 do 18.00, w sytuacji gdy dziecko poczynając od września 2014 roku będzie uczęszczało na godz. 16.00 na nauki do kościoła w związku z przygotowaniem do Sakramentu Komunii, o czym sygnalizowała matka, oraz w każdą 1 niedzielę miesiąca,
- naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na wynik sprawy tj. art. 233 § 1 kpc w zw. z art. 13 § 2 kpc przez dokonanie oceny materiału dowodowego sprzecznej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, podczas gdy prawidłowa ocena dowodów, powinna prowadzić do wniosku, że na obecnym etapie rozwoju małoletniej i jej aktualnych relacji z ojcem kontakty dziecka z wnioskodawcą powinny odbywać się każdorazowo w miejscu pobytu małoletniej i nie w każdy weekend, gdyż zaburza to z kolei relacje uczestniczki z córką i ogranicza możliwości spędzania czasu matki z córką w dni wolne od nauki.

Na zasadzie art. 368 § 1 pkt 4 kpc wskazała na nowy dowód w sprawie w postaci wydruków wiadomości tekstowych sms na okoliczność, że wnioskodawca nie realizuje kontaktów ustalonych obecnie w trybie zabezpieczenia i jednocześnie wskazała, że na wcześniejszym postępowaniu uczestniczka nie miała możliwości złożenia tego dowodu, gdyż korespondencja sms miała miejsce po zamknięciu rozprawy i wydaniu orzeczenia, nadto wskazała istotną okoliczność, polegającą na tym, że w godzinach spotkań ustalonych przez Sąd w niedzielę dziecko będzie miało obowiązek uczestniczyć w mszach świętych w związku z przygotowaniem do Sakramentu Komunii Świętej.

Wskazując na powyższe wnosila o zmianę postanowienia w zaskarżonej części poprzez ustalenie, że kontakty wnioskodawcy z małoletnią córką będą odbywały się w każdą 3 sobotę miesiąca w każdorazowym miejscu pobytu dziecka z możliwością zabrania na spacer na terenie R. w godz. 11.00 do 18.00, w każdą 2 i 4 niedzielę miesiąca w każdorazowym miejscu pobytu dziecka z możliwością zabrania dziecka na spacer na terenie R. w godz. 11.00 do 18.00 z jednoczesnym zobowiązaniem ojca do udania się z dzieckiem na mszę św. do kościoła na godz. 16.00 i odprowadzeniu dziecka do domu po zakończonej mszy św., w każdy II dzień świąt Bożego Narodzenia i Wielkanocy od godz. 12.00 do godz. 18.00 w miejscu pobytu dziecka, oddalenie wniosku w pozostałym zakresie, ewentualnie uchylenie postanowienia w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania w innym składzie przy uwzględnieniu kosztów procesu za postępowanie odwoławcze jako części kosztów procesu.

Wnioskodawca P. K. zaskarżył wyżej wymienione postanowienie Sądu Rejonowego w Radomsku w części dotyczącej ustalenia kontaktów wnioskodawcy z dzieckiem w okresie Świąt Bożego Narodzenia i Wielkanocy oraz braku ustaleń w zakresie stopniowego rozszerzania kontaktów ojca z córką w przyszłości.

Zarzucał nieuwzględnienie przez Sąd, wynikającej z opinii biegłego psychologa sądowego, potrzeby sukcesywnego rozszerzania kontaktów wnioskodawcy z córką w kolejnych etapach czasowych, a także bezzasadne uprzywilejowanie interesów matki dziecka przy ustalaniu kontaktów ojca z małoletnią w okresie świątecznym.

Wnosił o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez:

- ustalenie, że kontakty wnioskodawcy z córką będą się odbywały w każdy 2 dzień świąt Bożego Narodzenia i Wielkanocy od godziny 12.00 do godziny 18.00 poza miejscem pobytu dziecka w latach parzystych oraz w pierwszy dzień w/w świąt od godziny 12.00 do godziny 18.00 w latach nieparzystych oraz pozostawienie bez zmian przedmiotowego postanowienia w pozostałym zakresie przez okres 4 miesięcy od jego uprawomocnienia się,
- po upływie 4 miesięcy od uprawomocnienia się postanowienia - ustalenie kontaktów wnioskodawcy z córką w 1 i 3 sobotę miesiąca od godziny 11.00 do godziny 18.00 oraz w 2 i 4 niedzielę miesiąca od godziny 11.00 do godziny 18.00 poza miejscem pobytu dziecka,
- po upływie 6 miesięcy od uprawomocnienia się postanowienia - ustalenie kontaktów z dzieckiem, poza miejscem jego pobytu, w 1 i 3 weekend miesiąca, począwszy od soboty godzina 11.00 do niedzieli godzina 18.00.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Podzielając ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd pierwszej instancji, Sąd Okręgowy uznał za częściowo uzasadnione zarzuty podniesione w apelacji wnioskodawcy.

Ocenę zarzutów skarżącego w zakresie jego kontaktów z małoletnią córką należy rozpocząć od wskazania, że kryterium oceny w tym przedmiocie stanowi dobro dziecka (art. 113¹ § 1 k.r.o.). Dobro to wymaga natomiast zapewnienia małoletniej jak najszerszych kontaktów z tym z rodziców, z którym nie przebywa na co dzień. Jest to szczególnie ważne w początkowych latach życia dziecka, kiedy nie rozumie ono konfliktu rodziców, a zmniejszenie częstotliwości spotkań z jednym z rodziców mogą odczuwać szczególnie dotkliwie; jednocześnie konieczne jest ustalenie wzajemnych kontaktów na rozsądnym poziomie, tak by ustalenie to nie doprowadziło do zdeorganizowania życia rodzica, z którym dziecko przebywa na co dzień. Stosownie do wskazanego przepisu art. 113¹ § 1 k.r.o. utrzymywanie ze sobą kontaktów nie jest tylko obowiązkiem, ale i prawem, i to zarówno rodzica jak i dziecka.

Należy przy tym wskazać, że najważniejszym przejawem kontaktów z dzieckiem jest widywanie się z dzieckiem. W zakres widywania się i wspólnego przebywania wchodzi w myśl art. 113 § 2 k.r.o. odwiedziny, spotkania, zabieranie dziecka poza miejsce jego stałego pobytu. Charakterystyczną i konieczną cechą tych sytuacji jest istnienie bezpośredniej, fizycznej styczności z dzieckiem i możliwość nawiązania kontaktu emocjonalnego z dzieckiem, celem przekazu treści i postaw emocjonalnych.

Prawo do wykonywania władzy rodzicielskiej a tym samym prawo do kontaktów z dzieckiem przysługuje każdemu z rodziców. Małoletnia J. K. (1) jest w takim wieku, że kontakty zarówno z jednym jak i drugim rodzicem muszą być zachowane w jak najbardziej pełnym zakresie. Z uwagi na to, że oboje rodzice mieszkają w innych miejscowościach zaś małoletnia J. uczęszcza do szkoły, jedynym rozwiązaniem jest zagospodarowanie dniami wolnymi.

Wyważenie powyższych racji prowadziło do konstatacji, że Sąd pierwszej instancji nieprawidłowo ocenił materiał dowodowy, nieprawidłowo odczytał treść opinii psychologicznej i nieprawidłowo określił kontakty wnioskodawcy z małoletnią córką, co słusznie zakwestionował w swojej apelacji wnioskodawca. Z opinii psychologicznej wynika wyraźne wskazanie, że kontakty małoletniej J. K. (1) z ojcem powinny być stopniowo rozszerzane w kolejnych etapach czasowych w tym już po dwóch miesiącach z możliwością zabierania dziecka do miejsca zamieszkania wnioskodawcy i jego matki bez możliwości nocowania a w miarę poprawy relacji rodzinnych wzajemnego zaufania stron i dziecka małoletnia J. K. (1) mogłaby pozostawać u ojca na noc (k. 89).

Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, że ustalenie kontaktów wnioskodawcy w sposób wskazany w sentencji zaskarżonego postanowienia, pozostaje w sprzeczności zarówno z powołanymi wyżej wskazaniami biegłego psychologa jak i dobrem dziecka.

W ocenie Sądu Okręgowego dobro dziecka wymaga by spotkania dziecka z ojcem odbywały się z dużą częstotliwością, także pod nieobecność matki dziecka i poza jej miejscem zamieszkania, by więź emocjonalna między nimi na nowo się nawiązała, do czego zarówno ojciec jak i dziecko mają prawo. Ustalenia kontaktów dziecka z ojcem w niedziele nie musi przy tym kolidować z obowiązkami małoletniej związanymi z przygotowaniem do sakramentu I komunii św., które równie dobrze może realizować ojciec i to zarówno podczas realizacji kontaktów w miejscu pobytu dziecka jak i poza nim.

Mając na uwadze powyższe względy nie mógł również w oczywisty sposób znaleźć uznania podniesiony w apelacji uczestniczki zarzut naruszenia art. 113² krio przez błędną jego wykładnię, zaś poczynione powyżej uwagi odnośnie istoty i wagi dobra dziecka w kontekście kontaktów pozostają aktualne. Każde z rodziców, a więc także ojciec z którym dziecko na co dzień nie przybywa, ma prawo do kontaktów z dzieckiem, a z samego faktu, iż miejsce pobytu dziecka jest ustalone przy matce nie oznacza, że kontakty z ojcem mają być ograniczone. W świetle powyższego za całkowicie chybiony uznać należy zarzut, iż kontakty z ojcem zaburzają relacje uczestniczki z córką i ograniczą możliwości spędzania czasu matki z córką w dni wolne od nauki. Sąd opiekuńczy przy podejmowaniu decyzji o kontaktach z dzieckiem powinien kierować się przede wszystkim dobrem dziecka, a nie interesem jednego lub obojga rodziców (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 sierpnia 1981 r. III CRN 155/81, publ. LEX Nr 503248).

Za niezasadny należy również uznać podniesiony w apelacji uczestniczki zarzut naruszenia prawa procesowego. Jakkolwiek zgodzić się należy co do zasady z uczestniczką iż Sąd meriti dokonał błędnej oceny materiału dowodowego to jednak nie sposób podzielić stanowiska skarżącej, iż prawidłowa ocena tegoż materiału powinna prowadzić do wniosku, że na obecnym etapie rozwoju małoletniej i jej aktualnych relacji z ojcem kontakty dziecka z wnioskodawcą powinny odbywać się każdorazowo w miejscu pobytu małoletniej i nie w każdy weekend.

Wbrew twierdzeniom skarżącej wniosek taki wcale nie wypływa ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego a w szczególności treści opinii biegłego psychologa. Nie można bowiem opinii biegłego czytać wybiórczo i opierać zarzutów na wybranych wypowiedziach bez analizy całości opinii. Wprawdzie biegły sugerował, aby przez pierwsze 2 miesiące spotkania ojca z córką odbywały się w miejscu zamieszkania małoletniej ale jednocześnie wskazywał na celowość by już po 2 miesiącach kontakty ojca z małoletnią J. mogłyby odbywać się poza miejscem zamieszkania matki z możliwością zabierania dziecka do G. (miejsca zamieszkania ojca) jakkolwiek początkowo bez pozostawiania na noc. Biegły jednoznacznie wskazał na potrzebę ewolucji kontaktów ojca z małoletnią córką i ich stopniowego rozszerzania. Dziecko – co wynika wprost z opinii biegłego psychologa - czuje się emocjonalnie związane z obojgiem rodziców a udział ojca w wychowaniu dziecka jest konieczny dla jego rozwoju. Ojciec musi dążyć do nawiązania silnej więzi emocjonalnej, wzmocnienia uczuć, wyrobienia w małoletniej poczucia bezpieczeństwa przy zmianie środowiska a takie zalecenia w oczywisty sposób nie mogą być realizowane bez sukcesywnego rozszerzania kontaktów i stopniowego przygotowywania małoletniej do zmian. Tym bardziej, iż małoletnia J. jest emocjonalnie związana z ojcem i pragnie z nim kontaktów.

Mając zatem na względzie powyższe rozważania Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. z apelacji wnioskodawcy częściowo zmienił zaskarżone postanowienie ustalając, że kontakty ojca P. K. z małoletnią córką J. K. (2) będą się odbywały:

- a) - w 1 i 3 sobotę każdego miesiąca od godziny 11.00 do godziny 18.00 poza miejscem pobytu dziecka
- w 2 i 4 niedzielę każdego miesiąca od godziny 11.00 do godziny 18.00 w miejscu każdorazowego pobytu dziecka z możliwością zabrania dziecka na spacer
- 1 niedzielę każdego miesiąca w miejscu pobytu dziecka od godziny 11.00 do godziny 15.00,
- każdy 2 dzień świąt Bożego Narodzenia i Wielkanocy od godziny 12.00 do godziny 18.00 poza miejscem pobytu dziecka w latach parzystych oraz w pierwszy dzień w/w świąt od godziny 12.00 do godziny 18.00 w latach nieparzystych,

b) po upływie 4 miesięcy od uprawomocnienia się postanowienia – w 1 i 3 sobotę miesiąca od godziny 11.00 do godziny 18.00 oraz w 2 i 4 niedzielę miesiąca od godziny 11.00 do godziny 18.00 poza miejscem pobytu dziecka, a kontakty w święta Bożego Narodzenia i Wielkanocy jak w podpunkcie a),

c) po upływie 6 miesięcy od uprawomocnienia się postanowienia poza miejscem pobytu w 1 i 3 weekend miesiąca, począwszy od soboty godzina 11.00 do niedzieli godzina 18.00, a kontakty w święta Bożego Narodzenia i Wielkanocy jak w podpunkcie a).

Na podstawie art. 385 k.p.c. Sąd Okręgowy oddalił apelację wnioskodawcy w pozostałym zakresie natomiast apelację uczestniczki w całości jako bezzasadne.

O kosztach postępowania za instancję odwoławczą Sąd Okręgowy rozstrzygnął na podstawie art. 520 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.

(...)